

Hoài Khơi

Gởi Một Người

Thân yêu ạ! Bạn có biết tôi yêu bạn đến nhường nào không? Giá như ngày ấy số phận đừng để tôi gặp bạn thì có lẽ tôi đã không phải đau khổ như thế này. Thật ngốc khi tôi cứ phải đơn phương yêu bạn, để rồi âm thầm nuốt những giọt đắng vào lòng. Người ta vẫn thường bảo “Hạnh phúc nhất của một đời người đó là yêu và được yêu”. Còn tôi yêu mà chẳng được gì ngoài nỗi buồn mòn mỏi dường như tuyệt vọng. Có lẽ bạn chẳng bao giờ có thể yêu tôi thậm chí tên tôi còn không được lưu giữ trong bộ nhớ của bạn nói gì đến hai chữ “tình yêu”.

Tôi tự nhủ lòng rằng: không biết bạn còn nhớ những năm học cấp ba không? Ngày ấy, tôi và bạn đã có những kỷ niệm thật đẹp mà tôi đã không thể nào quên nhưng chắc đã nhạt nhòa trong bạn vì nó quá đổi bình thường. Làm sao tôi có thể quên được những buổi học nhóm vào mỗi chiều thứ bảy, cùng với những trò đùa nghịch quá đổi vô tư, làm sao tôi có thể quên được ánh mắt đắm đuối ngày nào và cả nụ cười trong trẻo xưa kia. Ngày ấy, tôi đã ngộ nhận rằng bạn yêu tôi cơ nay! Nếu không, sao bạn lại trao cho tôi một bông hồng cùng tấm

thiếp với lời lẽ thân thương đến vậy? Lúc đó tôi cứ ngỡ rằng: Tôi là người hạnh phúc nhất thế gian này vì được bạn ưu ái, nhưng đến khi tôi nói lời yêu bạn thì bạn lại nở nụ cười cao ngạo “Mình chỉ xem K. là bạn”. Lúc đó bạn có biết tâm trạng của kẻ bị khước từ tình yêu như thế nào không? Mà bạn có lẽ chẳng bao giờ biết được đâu nhỉ? Bởi đã bao giờ bạn thất bại đâu, một người luôn may mắn và thành công như bạn thì làm sao biết đến hai chữ “khổ đau”.

Đau đớn và hổ thẹn, tôi chỉ còn biết chạy ra khỏi lớp và khóc, khóc cho sự ngốc nghếch cả nỗi bề bồng ẩn hiện chua xót. Lúc đó sao tôi lại ngốc nghếch, hồ đồ như vậy cơ chứ. Tôi là ai? Một đứa con gái quá đỗi bình thường và bướng bỉnh thì sao bạn có thể “yêu” tôi được, trong khi xung quanh bạn có bao người con gái xinh đẹp sáng sủa làm tất cả vì bạn.

Đã bốn năm trôi qua, tôi cứ ngỡ rằng thời gian sẽ xoa dịu nỗi đau nhưng tôi không ngờ chính thời gian lại làm cho nỗi đau tồn tại. Có phải tôi yêu bạn quá đỗi mất rồi?! Tôi luôn tự hỏi, tại sao tôi lại yêu bạn như vậy? Tại sao? Tại sao tôi lại yêu bạn trong khi tôi biết tôi không đủ sức níu giữ bạn cho riêng mình. Tôi tự trách mình thật nhiều vì đã không quên bạn. Tại sao tôi cứ làm bằng hoại tâm hồn của mình, bắt nó phải quặn quại đau đớn đến tội nghiệp. Tôi đã đánh mất bản ngã của mình, đâu rồi cô bé vô tư thuở nào. Bây giờ tôi biết tìm lại con người ấy nơi đâu? Tôi không còn là tôi của ngày xưa nữa rồi bạn à ! Hy vọng thời gian sẽ giúp tôi quên đi tất cả (cả những kỷ niệm ít ỏi ngày nào). Dầu sao tôi cũng luôn chúc bạn luôn được hạnh phúc bên người con gái đó!

Giá mà tôi có thể níu giữ trái tim kia cho riêng mình nhỉ.

Hoài Khơi

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003